

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti vyžiadanej osobe **A. L.** pre trestný čin podvodu podľa § 318 maďarského Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 27. februára 2017 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby A. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 15. februára 2017, sp. zn. 2Ntc/5/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby A. L. **sa zamietá.**

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 15. februára 2017, sp. zn. 2Ntc/5/2017, vzal vyžiadanú osobu A. L. (ďalej len „vyžiadaná osoba“ alebo „sťažovateľka“) podľa § 15 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) do predbežnej väzby s tým, že táto začala u nej plynúť 13. februára 2017 o 12:15 hod.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podala proti nemu vyžiadaná osoba sťažnosť. V jej dodatočne (prostredníctvom zvoleného obhajcu) predložených dôvodoch uvádza, že o svojom stíhaní alebo o snahe maďarských OČTK ju stíhať nevedela a na území Slovenska nebola žiadnymi orgánmi verejnej správy alebo moci obmedzovaná a tak sa po smrti manžela v roku 2010 slobodne a z vlastnej vôle presťahovala do Š., kde žije nepretržite až doteraz. To, že priebežne navštevovala svojich vnukov alebo dcéry či už vo Viedni alebo inde, nemôže podľa sťažovateľky hrať v danom prípade žiadnu rolu, keďže išlo o krátke návštevy a do Š. sa vždy vracala.

Okrem toho poukázala vyžiadaná osoba na to, že maďarské orgány uviedli v EZR ako jej trvalé bydlisko K. ulicu, ktorá však v Bratislave podľa nej neexistuje, a ona až do roku 2010 bývala na Kríkovej ulici. Z tohto dôvodu sa zásielky maďarských OČTK podľa sťažovateľky vracali ako nedoručiteľné. Považuje pritom za divné, že príslušný vyšetrovateľ z Maďarska nepožiadala o jej výsluch v rámci dožiadania. Napokon zdôraznila, že je negramotná, nevie čítať, vie sa len podpísať a vzhľadom na to, že skutky sa mali stať v rokoch 2002 až 2003 a na rozpätie trestnej sadzby 1 – 3 roky, tieto sa jej javia byť už dávno premlčané.

V podstate z týchto dôvodov sťažovateľka prostredníctvom obhajcu navrhla, aby ju Najvyšší súd Slovenskej republiky prepustil z väzby ihneď na slobodu.

Postupujúc podľa § 1 ods. 2 zákona o EZR Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako nadriadený súd preskúmal na podklade uvedenej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba včas, podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podala vyžiadaná osoba sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom a dospel k záveru, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Predovšetkým treba k veci uviesť, že v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, boli dodržané lehoty, ktorých zachovanie je základným predpokladom vzatia vyžiadanej osoby do predbežnej väzby.

Z obsahu predloženého spisu totiž vyplýva, že sťažovateľka bola zadržaná postupom podľa § 13 ods. 1 zákona o EZR 13. februára 2017 o 14:25 hod. po predchádzajúcom predvedení, ku ktorému došlo v ten istý deň o 12:15 hod., a to na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Mestským súdom Tapolca 9. januára 2014, číslo spisu 2.B.409/2013/7, na účely jej trestného stíhania pre trestné činy podvodu a krádeže podľa § 318 a § 316 maďarského Trestného zákona.

Návrh na vzatie vyžiadanej osoby do predbežnej väzby podal prokurátor príslušnému krajskému súdu 14. februára 2017 o 14:00 hod., pričom sudkyňa tohto súdu vypočula sťažovateľku 15. februára 2017 v čase od 13:00 hod. do 14:00 hod. a v rámci tohto výsluchu zároveň rozhodla napadnutým uznesením o jej vzatí do predbežnej väzby.

Je teda zrejmé, že prokurátor podal návrh na vzatie sťažovateľky do predbežnej väzby do 48 hodín od jej zadržania a sudkyňa krajského súdu rozhodla o jej vzatí do predbežnej väzby do 48 hodín od doručenia tohto návrhu a prevzatia zadržanej (§ 13 ods. 2, § 15 ods. 2 zákona o EZR).

Najvyšší súd ďalej zistil, že v súlade s § 14 zákona o EZR bolo v doterajšom konaní rešpektované právo vyžiadanej osoby na obhajcu. So zreteľom na tvrdenie sťažovateľky o jej negramotnosti je potrebné na tomto mieste poukázať na to, že návrh na vzatie do predbežnej väzby bol sťažovateľke nielen doručený, ale v rámci výsluchu bol zároveň oboznámený, pričom ešte pred vyjadrením k nemu bolo vyžiadanej osobe umožnené poradiť sa s obhajcom.

Po zistení, že v posudzovanej veci boli splnené všetky procesné podmienky pre rozhodnutie o vzatí sťažovateľky do predbežnej väzby, podrobil najvyšší súd prieskumu záver prvostupňového súdu o existencii materiálnych dôvodov tejto väzby.

K tomu je nutné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že pri rozhodovaní o predbežnej väzbe nie je súd viazaný dôvodmi väzby podľa § 71 Tr. por. (§ 15 ods. 2, veta druhá zákona o EZR), ale tieto vyplývajú výlučne z jej v zákone vymedzeného účelu, ktorým je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydaní, nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje (§ 15 ods. 1 zákona o EZR).

V tomto kontexte potom nemožno prehliadnuť vyjadrenie sťažovateľky pri jej zadržaní, že hoci má trvalé bydlisko na adrese G. X., Š., väčšinu času trávi vo Viedni u dcéry, ktorej presnú adresu však nevie (č. 1. 8). Práve z tejto skutočnosti vyplýva aj podľa sťažnostného súdu reálna obava, že v prípade prepustenia na slobodu vyžiadaná osoba opustí územie Slovenskej republiky, čím by nepochybne došlo k zmareniu tohto konania o európskom zatýkacom rozkaze. Z tohto pohľadu potom nie je možné prisvedčiť námietkam sťažovateľky, že o svojom trestnom stíhaní v Maďarsku doteraz nevedela.

Navyše, vzhľadom na sťažovateľkou prezentované rodinné väzby v Rakúsku a možnosť voľného pohybu vnútri schengenského priestoru, nemožno ani dôvodne (rozumne) predpokladať, že niektoré z primeraných opatrení alebo obmedzení, ktorých uloženie by prichádzalo do úvahy, jej zabráni v tom, aby opustila Slovenskú republiku, a tým zabezpečí splnenie materiálnych podmienok potrebných na jej účinné odovzdanie pre prípad, že bude rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

V neposlednom rade je potrebné k veci uviesť, že slovenským justičným orgánom nebol doposiaľ doručený európsky zatýkací rozkaz s prekladom do slovenského jazyka a údaje vložené do Schengenského informačného systému, ktoré sú aktuálne k dispozícii, spoľahlivo nepotvrdzujú existenciu žiadneho dôvodu pre povinné odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Treba pritom zdôrazniť, že konečné zistenie podmienok na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude, aj so zreteľom na sťažovateľkou uplatnenú výhradu týkajúcu sa premlčania trestného stíhania, predmetom až následného predbežného vyšetrovania.

Z týchto dôvodov najvyšší súd sťažnosť vyžiadanej osoby ako nedôvodnú zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave, 27. februára 2017

JUDr. Peter P a l u d a, v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. František Mozner

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová